

Arrest

nr. 250 436 van 4 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 23 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. JANSSENS *loco* advocaat E. MASSIN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Lor afkomstig uit Khoramabad en Iraans staatsburger. U bent stabiliteitsingenieur van beroep, ongehuwd en kinderloos. U kreeg toen u jonger was enkele keren problemen met de autoriteiten. U werd een paar keer aangehouden omdat u korte mouwen droeg, op straat wandelde met een vriendin en omdat u werd betrappt wegens het consumeren van alcohol. Deze gebeurtenissen waren echter voor u geen reden om uw land te verlaten. In de loop der jaren ontwikkelde u een afkeer t.o.v. de islam en via uw neef H.A. (...) – hij is pastor van een kerk in Malmö, Zweden – maakte u kennis met het christendom. Hij vertelde u wel eens aan de telefoon over het christendom. Op 2 farvardin 1398 (= 22 maart 2019 volgens de Gregoriaanse kalender), rond Perzisch Nieuwjaar, besloot u om goede voornemens te maken en om ook christen te worden. Aan de telefoon

sprak H. (...) een verlossingsgebed uit waarop u 'amen' zei. H. (...) was uw enige bron van informatie i.v.m. het christelijke geloof en in Iran had u geen Bijbel of ging u niet naar een huiskerk. H. (...) leerde u bidden en u dankte God dat u kon eten, slapen en aan een nieuwe dag mocht beginnen. Omdat u geen Bijbel had, verzong u uw eigen gebeden in het Farsi. Op 2 azar 1398 (= 23 november 2019) kreeg u ruzie met uw buurvrouw S.T.M. (...). U had geregeld woorden met haar omwille van de geluidslast die zij volgens u maakte. Die dag besloot zij om 5 uur 's morgens luide koranverzen af te spelen waardoor u niet meer kon slapen. Om 7 uur vond u dat het genoeg was en ging u aanbellen. U kreeg ruzie met haar en ze zei dat, indien u een echte moslim was, u gewoon moest meeluisteren naar de verzen. De ruzie liep uit de hand, uw buurvrouw spuwde u in het gezicht en u sloeg de Koran die ze vasthad uit haar hand. In al uw woede vertelde u haar dat u geen moslim bent maar een christen. Uw vader werd zo ineens ook op de hoogte gesteld van uw bekering en sloeg u verontwaardigd twee keer in het gezicht. Hij vermoedde dat uw neef in Zweden hier iets mee te maken had, belde hem op en schold hem uit aan de telefoon. U wist tijdens het incident nog niet dat uw buurvrouw voor de S. (...) en de Ettelaat werkte. U vermoedde wel dat ze een vrouw was die vaak naar het Huis van de Koran ging of werkte voor de Basij. Op 4 azar 1398 (= 25 november 2019) werd u om 14 uur door twee mannen van de Ettelaat opgepakt aan uw woning. U zat zes maanden in voorhechtenis maar kwam op 5 khordad 1399 (= 25 mei 2020) vrij door het afgeven van de eigendomsakte van uw winkel. In de gevangenis werd u op een zeer gewelddadige manier verhoord – ze braken zelfs uw tanden – en werd er u gevraagd naar uw werk en of u niet spioneerde voor Israël. U ontkende dit ten zeerste. Toen u na zes maanden vrij kwam had u twee maanden de tijd alvorens u definitief veroordeeld zou worden door de revolutionaire rechtbank van Khoramabad voor uw bekering. Uw vader was nog steeds kwaad en omdat u zijn reputatie om zeep had geholpen, wou hij u zo snel mogelijk het land uit krijgen. Hij regelde een smokkelaar die u voor 9500 euro naar Europa wou brengen. U dook eerst een maand onder bij uw oom A.A. (...) in Karaj en nadien ontving u via een reisbureau een illegaal geregeld visum voor Servië. Hiermee vertrok u op 6 tir 1398 (= 27 juni 2019) met het vliegtuig naar Servië. Van de luchthaven werd u naar een bos gebracht waar uw paspoort en mellikaart (nationale kaart) werden verscheurd. De vroege ochtend nadien vertrok u met een auto naar Noord-Macedonië waar u een bus nam tot in Athene, Griekenland. Een smokkelaar genaamd M. (...) kwam u ophalen in Griekenland. U kreeg een vals Bulgaars paspoort op naam van A.S. (...) – u verfde uw haren om op hem te lijken – waarmee u zonder problemen op 29 juni 2019 naar Charleroi reisde. Uiteindelijk ging u zich aanmelden bij de politie in Charleroi, gaf u uw vals paspoort af en diende u op 9 juli 2019 in Brussel een verzoek om internationale bescherming in. U vreest dat u door uw bekering tot het christendom niet meer naar Iran kan terugkeren. Momenteel verblijft u in het opvangcentrum van Couvin. Een maand nadat u er terecht kwam, ging u voor het eerst naar de kerk in Couvin - dit was een katholieke kerk omdat u noch in Couvin noch in het vlakbij gelegen Chimay een protestantse kerk vond - en de laatste keer ging u een maand à anderhalve maand voor de coronacrisis begon. In het begin ging u met enthousiasme, maar u vond de leden van de kerk niet bepaald vriendelijk, waardoor u geleidelijk aan uw enthousiasme verloor. Tot op de dag van vandaag ging u in totaal vijf à zes keren naar de kerk. U bidt af en toe in het opvangcentrum samen met N.M. (...) en een jongen van wie u de naam niet kent. U heeft geen contact meer met uw familie in Iran maar via uw neef in Iran hoorde u dat er verschillende keren papieren van de rechtbank toekwamen met de vraag om u aan te melden bij de revolutionaire rechtbank.

Ter staving van uw identiteit legde u een kopie neer van uw shenasnameh (geboorteboekje) en enkele foto's waarop u te zien bent, die u neerlegde om aan te tonen dat de shenasnameh u toebehoort. Verder legde u een document neer ter staving van uw professionele activiteiten in Iran. Tot slot legde u ook nog enkele Belgische medische attesten neer waaronder een attest van de tandarts die stelt dat u een tandprothese nodig heeft, een onderzoek naar uw lever, een attest van de medicatie die u neemt voor buikklasten en een bloedonderzoek. Na het persoonlijk onderhoud liet u nog weten dat uw geboortedatum (die op p. 3 van de notities van het persoonlijk onderhoud overigens correct werd genoteerd) op de voorpagina van de notities van het persoonlijk onderhoud verkeerd genoteerd werd.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft de stukken die u neerlegde met betrekking tot uw tand- en leverproblemen, moet erop gewezen worden dat deze niet van aard zijn dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend.

Vooreerst heeft u uw bekering tot het christendom niet aannemelijk gemaakt.

Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivatie om christen te worden, doen immers ernstige vragen rijzen. U vertelde dat uw neef H. (...), pastor in een kerk in Zweden, u in contact bracht met het christelijke geloof (CGVS, p. 22). Gevraagd wat H. (...) u dan vertelde waardoor u christen besloot te worden, antwoordde u dat H. (...) u vertelde over het leven van Jezus: zo vertelde hij u onder meer dat Jezus aan Judas gezegd had dat hij tegen de ochtend dat de haan kraait hem drie keer zou ontkennen. U wou net zijn zoals H. (...) en u besloot dan ook om goede voornemens te maken na Perzisch Nieuwjaar en ook christen te worden (CGVS, p. 18-20; p. 22). Deze motivatie om u te bekeren komt evenwel weinig doorleefd en onaannemelijk over. Niet alleen sprak Jezus niet met Judas, maar wel met Petrus over het kraaien van de haan waardoor het onaannemelijk is dat u in Iran hierover met H. (...), die volgens u een pastor is, zou hebben gesproken. Bovendien kan er aangenomen worden dat een bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis en –keuze is en dat er bijgevolg aan een bekering enige vorm van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u qua motivatie om u te bekeren niet verder komt dan oppervlakkige verklaringen zoals ‘het maken van goede voornemens’ en ‘ik wil zijn zoals H. (...)’, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering in Iran.

Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u zich bekeerde. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zich bekeerde op 2 farwardin 1398, wat overeenkomt met 22 maart 2019. U verklaarde tevens dat u al zeven maanden bekeerd was toen u in de problemen kwam waarop u zes maanden werd opgesloten, waardoor aangenomen kan worden dat u niet 2 farwardin 1398, maar 2 farwardin 1397 (22 maart 2018) bedoelde (CGVS, p. 4 en 6). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat plaatsvond op 26 november 2019 had u evenwel gezegd dat uw bekering vijf maanden daarvoor plaatsgevonden had, wat neerkomt op eind juni of begin juli 2019 (verklaring DVZ, vraag 9), ongeveer drie à vier maanden na 22 maart 2019 (en ongeveer zestien maanden na 22 maart 2018) dus en in de periode dat u in België bent aangekomen. Er kan nochtans van een zelfverklaarde bekeerling verwacht worden dat hij coherente verklaringen kan afleggen over het moment waarop hij zich bekeerde, waardoor de geloofwaardigheid van uw bekering wederom op de helling komt te staan.

Dat er danig aan de geloofwaardigheid van uw bekering kan getwijfeld worden, blijkt tevens uit uw zeer beperkte geloofsactiviteiten zowel in Iran als in België. Behalve gesprekken met H. (...), die in Zweden woont, en behalve het opzeggen van zelf uitgevonden gebeden, had u in Iran niet de minste christelijke activiteit. Zo ging u in Iran, naar eigen zeggen uit angst, nooit naar een huiskerk om uw geloof te beleven, hoewel H. (...) u een huiskerk in Isfahan zou voorgesteld hebben. U las in Iran niet in de Bijbel en u kende er geen andere christenen (CGVS, p. 19-20). Dat het uit angst was dat u uw beweerde christelijke geloofsovertuiging slechts in zeer beperkte mate in Iran beleed, kan echter hoegenaamd niet overtuigen. In België, waar u uw geloof in alle vrijheid en in alle veiligheid zou kunnen belijden, ontwikkelt u immers evenmin overtuigende geloofsactiviteiten. Hoewel u reeds in juli 2019 in België bent aangekomen en u beweerde bij aankomst hier gelukkig geweest te zijn dat u eindelijk uw geloof zou kunnen beleven (CGVS, p. 22), ging u in totaal slechts een vijftal keer in België naar de kerk, volgens u omdat de andere kerkgangers oud en onvriendelijk waren, en omdat andere kerken te ver gelokaliseerd waren. Uit noodzaak moest u dan ook nog naar een katholieke kerk, omdat er noch in Couvin, waar u verblijft, noch in het vlakbij gelegen Chimay, protestantse kerken zijn. Nochtans beweerde u overal naar protestantse kerken te hebben gezocht (CGVS, p. 20-21). Deze rechtvaardigingen voor uw extreem beperkte kerkgang kunnen bezwaarlijk overtuigen. Naast het feit dat ze nauwelijks op een intrinsieke en oprechte geloofsovertuiging wijzen, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er in Chimay wel degelijk een protestantse kerk is. Het loutere feit dat u beweerde overal in de buurt, en meer bepaald in Couvin en in Chimay, gezocht te hebben naar een protestantse kerk, maar er geen gevonden te hebben, terwijl er in werkelijkheid wel degelijk een protestantse kerk is, ondermijnt in ernstige mate uw bewering in België naar de (protestantse) kerk te willen gaan om uw beweerde nieuwe geloof te belijden. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk uw beweerde geloof te willen belijden, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel u intussen al meer dan een jaar in België verblijft en hoewel Bijbels, ook in het Farsi, op het internet makkelijk consulteerbaar zijn (zie bijv. www.bible.com), u pas recent de Bijbel zou lezen (CGVS, p. 19). Uw zeer beperkte geloofsactiviteiten in België en Iran tasten dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van uw bekering aan.

Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft werkelijk een overtuigde christen te zijn, blijkt tevens uit uw verklaringen over het doopsel. Ofschoon u beweerde zich te willen laten dopen, had u ten tijde van uw onderhoud, hoewel u intussen reeds geruime tijd in België verblijft, niet het minste idee over de concrete voorwaarden om gedoopt te worden (CGVS, p. 22-23). U erkende overigens geen persoonlijke drijfveer

te hebben om gedoopt te worden: u wilde gedoopt worden omdat nu eenmaal alle christenen het doen. Dit getuigt wederom niet bepaald van een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging (CGVS, p. 23).

Bovenstaande vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige bekering worden tot slot bevestigd doordat u nauwelijks enige relevante kennis bezit over de christelijke geloofspraktijk. Toen er tijdens uw onderhoud bijvoorbeeld, naast andere kennisvragen waarop u nauwelijks een afdoend antwoord op kon formuleren, gepolst werd naar het laatste christelijke feest dat u vierde, verklaarde u dat het Kerstmis was. Nochtans werden sindsdien Pasen en Pinksteren gevierd. Wanneer u gevraagd werd wat er gevierd wordt met Pasen, wist u dit bovendien niet (CGVS, p. 24). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u er zelfs niet eens in slaagde om Pasen correct te duiden, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw beweerdde geloofsovertuiging fundamenteel aan. U rechtvaardigde uw tekort aan kennis door erop te wijzen dat u tijd nodig had en dat u nog niet de mogelijkheid had gehad om de christelijke leer te leren (CGVS, p. 25). Nochtans zou u naar eigen zeggen al minstens anderhalf jaar een bekeerde christen zijn.

Gelet op bovenstaande vaststellingen heeft u uw bekering tot het christendom zowel in Iran als in België totaal niet aannemelijk gemaakt.

Daarnaast kan er evenmin geloof gehecht worden aan de problemen die u naar aanleiding van uw beweerdde bekering in Iran zou gekend hebben. Ook wat dit aspect betreft slopen een aantal merkwaardigheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

U verklaarde op een gegeven moment ruzie met uw buurvrouw gekregen te hebben, met wie u al meermaals onenigheid had omdat zij regelmatig luide islamitische verzen afspeelde (CGVS, p. 16). U was dus op zijn minst op de hoogte van haar strikte islamitische geloofsovertuigingen. U vermoedde bovendien al dat zij iemand was die naar het Huis van de Koran ging of werkte voor de Bassidj (CGVS, p. 17). Toch beledigde u openlijk de profeet Mohammed, sloeg u de Koran uit haar hand én verklaarde u – weliswaar in een impulsieve bui – dat u christen bent en dat Jezus iedereen liefheeft (CGVS, p. 16-17). Zelfs al was u zo boos omwille van het steeds terugkerende lawaai dat u zichzelf niet meer onder controle had (CGVS, p. 18), dan nog is het in een Iraanse context, waarbij apostasie ten strengste verboden is en waarbij u naar eigen zeggen te bang was om in Iran een huiskerk te frequenteren, niet meteen aannemelijk dat u plots openlijk in het bijzijn van een aantal getuigen zou praten over uw nieuwe geloofsovertuiging tegenover een buurvrouw met een duidelijk streng-islamitische achtergrond.

Daarnaast stemmen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeen met uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u de ochtend volgend op uw aanvaring met uw buurvrouw om vijf uur gearresteerd werd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel stellig dat u pas twee dagen en enkele uren later om 14 uur werd gearresteerd (CGVS, p. 7). Gelet op deze duidelijke tegenstrijdigheid kan er aan uw arrestatie en bijgevolg aan uw zes maanden durende detentie geen geloof meer worden gehecht.

In dit verband is het opvallend dat u, die gedurende zes maanden was opgesloten en pas een maand voor uw vertrek uit Iran op 27 juni 2019 (verklaring DVZ, vraag 31) werd vrijgelaten, tussen december 2018 en mei 2019 verschillende foto's op uw facebookpagina postte. Nochtans wordt de toegang tot facebook in Iran geblokkeerd, waardoor het totaal onwaarschijnlijk is dat u vanuit de gevangenis tot dit medium toegang zou gehad hebben.

Voor de volledigheid kan tot slot nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in verband met het adres waar u onderdook voor u vertrok uit Iran. Na uw beweerdde vrijlating uit de gevangenis zou u een maand zijn ondergedoken bij uw oom A.A. (...) in Karaj (CGVS, p. 10 en 26). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u echter dat u bij uw oom in Teheran ondergedoken was (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Toen u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u op de Dienst Vreemdelingenzaken over Teheran gesproken te hebben (CGVS, p. 27). Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden.

Gelet op het geheel van bovenstaande motieven heeft u noch uw beweerdde bekering tot het christendom, noch uw problemen ten gevolge van deze beweerdde bekering aannemelijk gemaakt. Gelet hierop is uw bewering dat iedereen in uw regio momenteel op de hoogte is van uw bekering (CGVS, p. 27) en dat u door uw familie omwille van uw bekering, die ze al te weten kwamen toen u nog in Iran was, werd verstoten (CGVS, p. 5; p. 8) evenmin aannemelijk.

Aangezien uw bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw motivatie om in België enkele keren – u sprak van vijf à zes keer – naar de kerk te gaan en op uw facebookaccount enkele christelijke posts te plaatsen ook geen geloof worden gehecht. Uw pover aantal kerkbezoeken doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België een aantal keren naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan volledigheidshalve gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-

generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering blijkt overigens uit niets dat het voor u onoverkomenlijk zou zijn om uw enkele christelijke posts op uw facebookaccount te verwijderen bij terugkeer naar Iran.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt geïsoleerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten omdat u omwille van uw beweerde religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

Tot slot kan er, betreffende de arrestaties die u meemaakte toen u jonger was, onder meer omdat u alcohol had gedronken, omdat u met een meisje op straat was gezien en omdat u korte mouwen droeg, opgemerkt worden dat u deze arrestaties als “niet belangrijk” omschreef en dat deze arrestaties voor u helemaal geen reden vormden om Iran te verlaten, omdat uw leven, in tegenstelling tot uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering, toen niet in gevaar was (CGVS, p. 6; p. 8). Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze arrestaties toen u jonger was bij terugkeer naar Iran nog enig risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Dat u zich niet op uw gemak voelt in uw land omdat men geen alcohol mag drinken of omdat met niet met een meisje op straat gezien mag worden, zoals u nog aangaf (CGVS, p. 16), kan evenmin gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. Het opleggen van bepaalde beperkingen betreffende het privéleven van burgers behoort immers tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten.

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.

De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw professionele carrière en uw medische problemen wordt niet meteen getwijfeld. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw arrestatie in Iran ten gevolge van uw bekering, kan er evenwel evenmin aan de door u beweerde context van het ontstaan van uw tandproblemen (CGVS, p. 7) geloof gehecht worden.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de: “*Manifeste appreciatiefout en schending van artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.*”

Verzoeker vangt zijn betoog aan met een algemene, theoretische uiteenzetting omtrent de bewijslast in en de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming. In dit kader poneert hij onder meer dat verweerder een manifeste beoordelingsfout begaat “*door telkens de meest nadelige interpretatie voor verzoeker te weerhouden (...) en een gedeeltelijke analyse van de relevante feiten.*”

Verzoeker stelt niet te begrijpen waarom verweerder de wijze waarop hij in Iran met het christendom in contact kwam en zijn motivatie om christen te worden in vraag stelt. Hij benadrukt dat hij coherent bleef betreffende zijn neef en wijst op zijn verklaringen dienaangaande. Tevens wijst hij op algemene informatie waaruit blijkt dat de meeste Iraanse moslims die zich bekeren door familieleden of vrienden in het christendom worden geïntroduceerd. Verder wil verzoeker benadrukken dat de religieuze bekering niet in één dag plaatsvindt doch het resultaat is van een geleidelijke verandering. Zoals hij uitlegde bij het CGVS, ontmoette verzoeker verschillende problemen omdat zijn gedrag in Iran niet altijd in overeenstemming was met de islam. Hij werd verschillende keren veroordeeld door de rechtbank en dit wordt door verweerder niet betwijfeld. “*Dit had een sterk invloed op zijn bekering naar christendom; verzoeker was moe van Islam, die ook zeer oorlogszuchtig was. Hij zat niet meer echt in die Islam die hem zo vaak veroordeeld had. De berichten die zijn neef stuurde, spraken hem meer aan.*”

De beschikbare documentatie bevestigt dat haat tegen de islam een van de meest voorkomende redenen voor bekering is:

(...)

Verzoeker betreurt zijn oppervlakkige antwoorden bij het CGVS maar vond zeer moeilijk dergelijke oefening van introspectie te doen, des ter meer in de context van een gehoor bij het CGVS. Het CGVS is verbaasd over het gebrek aan kennis van verzoeker over het christendom en is van mening dat een bekering een grondige studie vereist. Deze conclusie van het CGVS is voor verzoekster volledig subjectief en ongegrond. Verzoeker wil al hier benadrukken dat hij meestal de betekenis/boodschap van de verhalen behoudt, maar niet de exacte inhoud.

Verzoeker wil Uw Raad toelichten over de motieven van zijn bekering: (...)”.

Vervolgens zet verzoeker in het verzoekschrift in het Engels uiteen waarom hij zich heeft bekeerd.

Omtrent het ogenblik van zijn bekering, wil verzoeker verduidelijken dat hij zich bekeerde in maart 2018, hetzij ongeveer zeven tot acht maanden voor het incident van 23 november 2018. Door de stress van het gehoor, vergiste hij zich. De interpretatie van het CGVS is dus abusief, te meer gezien verzoeker coherent bleef betreffende het verloop van de feiten. Verzoeker wijst in dit kader eveneens op een bijdrage over het psychische leven van vluchtelingen en op een aantal Franstalige arresten van de Raad.

Waar hem wordt verweten dat hij slechts beperkte geloofsactiviteiten voerde in Iran, geeft verzoeker vervolgens aan dat het gevaarlijk is in Iran en dat mensen die er van godsdienst veranderen er discreet moeten blijven. Bijgevolg besloot hij er niet naar de kerk te gaan. Verzoeker citeert uit algemene informatie en stelt dat hij in Iran bovendien niemand kende die hem bij de kerk kon introduceren. Daarom beperkte hij zich tot de uitwisselingen met zijn neef in Zweden en wilde hij thuis geen Bijbel houden.

Met betrekking tot zijn geloofsactiviteiten in België, is er volgens verzoeker sprake van een misverstand. Verzoeker zocht niet gewoon naar een protestantse kerk, maar specifiek naar een Iraanse kerk. Dergelijke kerk bestaat niet in Chimay. Er zijn er sommige in Brussel, maar een reis kost ongeveer 25 euro zodat verzoeker niet vaak kon gaan. De beslissing van het CGVS is aldus ongegrond en houdt geen rekening met het gegeven dat verzoeker geen Frans spreekt en over beperkte financiële middelen beschikt.

Ook wat betreft de Bijbel is er een misverstand. Hij heeft sedert zijn aankomst in België de Bijbel op zijn telefoon gedownload, en niet ‘recent’ zoals er in het gehoorverslag staat. Verzoeker ontkent te hebben gezegd dat hij nog maar pas de Bijbel zou lezen.

Verzoeker vindt het ook belangrijk om te herhalen dat hij contact heeft met een pastoor in Griekenland. Toen hij daar was, ging hij immers naar de kerk.

Verzoeker wil, waar hem verweten wordt dat hij weinig kennis heeft van de christelijke geloofspraktijken, verder benadrukken dat hij het moeilijk heeft om zich de verhalen te herinneren. Hij heeft een groot deel van de Bijbel gelezen maar kan zich niet veel herinneren. Verzoeker vindt de beslissing te strikt. Zoals hij uitlegde bij het CGVS, leerde hij niet alles van buiten. Blijkbaar is er nog een sterke invloed van zijn vorige religie omdat hij alleen aan het gebed denkt. Dit betekent echter niet dat verzoeker zich niet heeft bekeerd maar wel dat zijn bekering nog aan het begin is.

Verzoeker betoog vervolgens, inzake het incident met zijn buurvrouw:

“Verzoeker betreurd zijn reactie tegen zijn buurvrouw, maar wil benadrukken hoe hij zijn buurvrouw niet kon uitstaan en de staat van woede die haar buurman hem heeft aangedaan. Helaas was hij zo ver gekomen dat hij zichzelf niet meer onder controle kon houden. Volgens verzoeker is de beslissing van het CGVS subjectieve, en, in casu, ongegrond, rekening houdend met de persoonlijke context.”

Betreffende de aan hem verweten tegenstrijdige verklaringen aangaande zijn detentie en zijn vlucht, doet verzoeker gelden:

“De interpretatie van het CGVS is abusief omdat het CGVS geen rekening houdt met het feit dat Meneer A. (...) in een shocktoestand verkeerde toen hij werd gearresteerd. In dit verband illustreren boeken over vluchtelingenpsychologie hoe moeilijk het is om de gebeurtenissen in het land te beschrijven vanwege het trauma (zien supra; Elise Pestre, « La vie psychique des réfugiés », Payot, 2010, p. 77). Volgens verzoeker is Karaj een buitenwijk van Teheran. Er is als gevolg, volgens verzoeker, geen tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen.”

Verzoeker wijst, waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op het opportunistische karakter van zijn activiteiten en berichten op Facebook, verder op twee Franstalige arresten van de Raad. Hij geeft aan dat het CGVS hem niet kan verplichten om publicaties met religieuze connotaties op zijn Facebookprofiel te verwijderen om vervolging bij terugkeer te voorkomen.

Met betrekking tot de motivering inzake het risico voor personen die terugkeren naar Iran, stelt verzoeker dat er vooreerst een onderscheid moet worden gemaakt tussen vrijwillige en gedwongen terugkeer. Verzoeker wijst op de inhoud van de COI Focus Iran – Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020. Het CGVS kan volgens verzoeker niet zeggen dat de Iraanse autoriteiten geen aandacht besteden aan de gedwongen repatriëring van Iraniërs uit Europa aangezien er weinig informatie over dit onderwerp is en de enige beschikbare informatie gevallen van arrestatie aan de kaak stelt. Verzoeker wijst in deze eveneens op informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten het internet monitoren. Eveneens citeert hij uit een aantal Franstalige arresten van de Raad.

Volgens verzoeker is gezien het voorgaande het risico op vervolging en arrestatie bij een terugkeer naar Iran reëel.

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande in hoofdorde om de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog een kopie van het doopcertificaat van H.A. (bijlage 4) en algemene informatie (bijlagen 3, 5-6) bij het verzoekschrift.

2.4. Verzoeker brengt bij aanvullende nota van 18 januari 2021 een attest bij van de Iraanse Kerk van Brussel van 12 januari 2021 waarin wordt gesteld dat hij sedert 18 oktober 2020 via Zoom de misviering van deze kerk volgt.

Bij een tweede aanvullende nota van 10 februari 2021 brengt verzoeker een medisch attest bij van Dr. Nathalie Bollu, “*Médecine générale*” waarin gewag wordt gemaakt van een zware depressie en posttraumatische stress, waarin onder meer een aantal littekens worden vermeld en waarbij tevens wordt opgemerkt dat een aantal opgelopen gebroken tanden het gevolg zijn toegediende slagen en dat een ingescheurd oor het gevolg is van mishandeling in de gevangenis.

Bij een derde aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting op 11 februari 2021, voegt verzoeker een attest bij van de klinisch psychologe Philippine Duchâteau van 9 februari 2021 waarin wederom gewag wordt gemaakt van post-traumatische stress, waarbij tal van psychische problemen worden opgesomd en waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker moeilijkheden kan ondervinden bij het op een coherente wijze naar voor brengen van bepaalde elementen van zijn asielrelaas.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd wordt: *“Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, evenals dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen identificeren. Wat betreft de stukken die u neerlegde met betrekking tot uw tand- en leverproblemen, moet erop gewezen worden dat deze niet van aard zijn dat u niet bij machte zou zijn om volwaardige en coherente verklaringen af te leggen of om aan de procedure deel te nemen. Dit bevestigde u zelf ook (Vragenlijst “bijzondere procedure noden” DVZ, vraag 1). Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.”*

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij verwijst naar een algemene bijdrage omtrent het psychische leven van vluchtelingen en de invloed van traumatische omstandigheden op de mogelijkheid van het vertellen van het relaas, dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker hiermee hoegenaamd niet kan volstaan om aan te tonen dat of waarom van hem niet mocht en mag worden verwacht dat hij zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze zou volbrengen en dat hij in dit kader volwaardige verklaringen zou afleggen. Verzoeker toont niet aan dat hij ingevolge psychische problemen en de eraan gekoppelde mogelijke geheugenproblemen niet in staat was om tijdens zijn verschillende gehoren volwaardige verklaringen af te leggen. Zoals blijkt uit de

voormelde motieven, verklaarde verzoeker daarenboven duidelijk het tegendeel. Bovendien blijkt uit de betreffende stukken in het administratief dossier dat verzoeker geen bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het gehoor bij de DVZ, het invullen van de vragenlijst en het persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Ook zijn advocaat deed zulks niet. Daarenboven blijkt uit de stukken in het administratief dossier dat de diverse gehoren op normale wijze zijn geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het voorgaande zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Betreffende het bij een tweede aanvullende nota van 10 februari 2021 bijgebrachte medisch attest van Dr. Nathalie Bollu, "*Médecine générale*" eveneens van 10 februari 2021 waarin gewag wordt gemaakt van een zware depressie en posttraumatische stress, waarin onder meer een aantal littekens worden vermeld en waarbij tevens wordt opgemerkt dat een aantal opgelopen gebroken tanden het gevolg zijn toegediende slagen en dat een ingescheurd oor het gevolg is van mishandeling in de gevangenis wijst de Raad erop dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de gezegden van de patiënt. Gezien uit de gedane vaststellingen van verweerder genoegzaam blijkt dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker ten berde gebrachte asielrelaas, kan aldus niet worden aangenomen dat hij de in het medische attest aangehaalde verwondingen zou hebben opgelopen in de door de arts geschetste omstandigheden. Evenmin kan door de Raad worden ingezien hoe voormelde arts die geen psychiater is op basis van een eenmalige consultatie op 10 februari 2021 en op basis van enkele opgelijste "*plaintes subjectives*" tot de conclusie kon komen dat verzoeker lijdt aan een zware depressie en posttraumatische stress. Nergens wordt door deze arts verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit de psychische problematiek van verzoeker kon worden afgeleid.

Aangaande het bij een derde aanvullende nota, neergelegd ter terechtzitting op 11 februari 2021, gevoegde attest van de klinisch psychologe Philippine Duchâteau van 9 februari 2021 waarin wederom gewag wordt gemaakt van posttraumatische stress, waarbij tal van psychische problemen worden opgesomd en waarbij wordt geconcludeerd dat verzoeker moeilijkheden kan ondervinden bij het op een coherente wijze naar voor brengen van bepaalde elementen van zijn asielrelaas wijst de Raad erop dat ook dit attest niet werd opgesteld door een psychiater doch door een psycholoog en dat nergens wordt verwezen naar een objectief gevoerd medisch wetenschappelijk onderzoek waaruit de psychische problematiek van verzoeker kon worden afgeleid. Uit het attest blijkt dat verzoeker pas sedert oktober 2020 – de maand na ontvangst van de bestreden beslissing – in behandeling is bij voormeld psychologe en dat de feitenvinding, annex conclusie van deze psychologe louter zijn gebaseerd op de gezegden van verzoeker zelf afgelegd tijdens de sedert oktober 2020 tweemaal per maand gehouden psychologische onderhouden die doorgingen met de hulp van een tolk "*dari/farsi*". Daarenboven maakt het attest gewag van de actuele toestand van verzoeker en geeft dit niet de minste duiding over verzoekers psychische situatie voor oktober 2020.

Derhalve dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Verzoeker toont niet aan dat zij niet in staat was de asielprocedure op een normale wijze te doorlopen en dat zij in de onmogelijkheid verkeerde coherente en consistente verklaringen af te leggen betreffend de gebeurtenissen en ontwikkelingen die zij persoonlijk heeft meegemaakt en die de aanleiding vormden van haar verzoek om internationale bescherming.

3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.3. Verzoeker stelt zijn land van herkomst te hebben verlaten en niet te kunnen terugkeren naar dit land omdat hij zich zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader, dit in tegenstelling met wat verzoeker tracht te laten uitschijnen waar hij meermaals verwijst naar een algemene bijdrage omtrent het psychische leven van vluchtelingen en mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen dienaangaande, verwacht worden dat hij op een spontane, doorleefde, precieze, consistente en coherente wijze kan uiteenzetten om welke reden, op welke wijze en in welke omstandigheden het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet tevens gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Uw verklaringen over hoe u in Iran met het christendom in contact kwam en uw motivatie om christen te worden, doen immers ernstige vragen rijzen. U vertelde dat uw neef H. (...), pastor in een kerk in Zweden, u in contact bracht met het christelijke geloof (CGVS, p. 22). Gevraagd wat H. (...) u dan vertelde waardoor u christen besloot te worden, antwoordde u dat H. (...) u vertelde over het leven van Jezus: zo vertelde hij u onder meer dat Jezus aan Judas gezegd had dat hij tegen de ochtend dat de haan kraait hem drie keer zou ontkennen. U wou net zijn zoals H. (...) en u besloot dan ook om goede voornemens te maken na Perzisch Nieuwjaar en ook christen te worden (CGVS, p. 18-20; p. 22). Deze motivatie om u te bekeren komt evenwel weinig doorleefd en onaannemelijk over. Niet alleen sprak Jezus niet met Judas, maar wel met Petrus over het kraaien van de haan waardoor het onaannemelijk is dat u in Iran hierover met H. (...), die volgens u een pastor is, zou hebben gesproken. Bovendien kan er aangenomen worden dat een bekering van de islam naar het christendom een zeer ingrijpende en fundamentele levensgebeurtenis en –keuze is en dat er bijgevolg aan een bekering enige vorm van reflectie en studie vooraf is gegaan. Dat u qua motivatie om u te bekeren niet verder komt dan oppervlakkige verklaringen zoals ‘het maken van goede voornemens’ en ‘ik wil zijn zoals H. (...)’, doet ernstige twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw beweerde bekering in Iran.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Waar hij op algemene wijze poneert dat een bekering niet op één dag plaatsvindt, dat hij coherente verklaringen zou hebben afgelegd over zijn neef en dat in Iran, blijkens algemene informatie, het merendeel van de bekeerlingen wordt geïntroduceerd in het nieuwe geloof door familieleden en vrienden, volstaat dit immers in het geheel niet om afbreuk te doen aan de voormelde, concrete, inzake de omtrent zijn persoonlijke overtuiging en bekeringsproces afgelegde verklaringen gedane, vaststellingen. Uit de voormelde motieven blijkt genoegzaam dat verzoeker, die beweerde door zijn neef te zijn overtuigd om christen te worden, foutieve en onaannemelijke verklaringen aflegde wanneer hij werd ondervraagd over hetgeen deze neef aan hem zou hebben verteld. Eveneens blijkt hieruit duidelijk dat verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over zijn persoonlijke motivatie om zich te bekeren, niet verder kwam dan het afleggen van een aantal vage en oppervlakkige verklaringen zoals het gegeven dat hij goede voornemens wilde maken en meer zoals zijn neef wilde zijn. Aldus gaf verzoeker bij het CGVS niet de minste blijk van een persoonlijke, oprechte en diepgewortelde overtuiging of introspectie die zou hebben geleid tot zijn bekering. Verzoeker erkent dit overigens in het verzoekschrift, alwaar hij zelf uitdrukkelijk aangeeft dat zijn antwoorden bij het CGVS oppervlakkig waren. Zo verzoeker werkelijk enkele jaren geleden en onder invloed van zijn neef had beslist om zich te bekeren, mocht van verzoeker, dit in tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, worden verwacht dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS blijk zou hebben gegeven van de nodige introspectie en dat hij daarbij in staat zou zijn om op een spontane en doorleefde wijze uiteen te zetten om welke redenen en op grond van welke overtuiging hij zou hebben besloten om zich te bekeren. Waar verzoeker in het verzoekschrift in dit kader *post factum* een aantal bijkomende verklaringen aflegt en alsnog een uitgebreide uiteenzetting tracht te doen omtrent de redenen achter zijn bekering, kan worden opgemerkt dat hij hiermee geenszins afbreuk kan doen aan de vaststelling dat hij hiertoe tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS kennelijk niet in staat was.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voorts legde u tegenstrijdige verklaringen af over het moment waarop u zich bekeerde. Zo verklaarde u tijdens uw persoonlijk onderhoud dat u zich bekeerde op 2 farwardin 1398, wat overeenkomt met 22 maart 2019. U verklaarde tevens dat u al zeven maanden bekeerd was toen u in de problemen kwam waarop u zes maanden werd opgesloten, waardoor aangenomen kan worden dat u niet 2 farwardin 1398, maar 2 farwardin 1397 (22 maart 2018) bedoelde (CGVS, p. 4 en 6). Tijdens uw onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken dat plaatsvond op 26 november 2019 had u evenwel gezegd dat uw bekering vijf maanden daarvoor plaatsgevonden had, wat neerkomt op eind juni of begin juli 2019 (verklaring DVZ, vraag 9), ongeveer drie à vier maanden na 22 maart 2019 (en ongeveer zestien maanden na 22 maart 2018) dus en in de periode dat u in België bent aangekomen. Er kan nochtans van een zelfverklaarde bekeerling verwacht worden dat hij coherente verklaringen kan afleggen over het moment waarop hij zich bekeerde, waardoor de geloofwaardigheid van uw bekering wederom op de helling komt te staan.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Waar hij aanhaalt dat hij zich omwille van de stress tijdens het gehoor zou hebben vergist, dient te worden opgemerkt dat, daar waar weliswaar aangenomen kan worden dat ieder gehoor gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde bekering en gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Verzoeker situeerde zijn bekering blijkens zijn voormelde verklaringen bij de DVZ en bij het CGVS op een totaal verschillend moment. Uit zijn verklaringen bij het CGVS blijkt, en verzoeker bevestigt zulks heden, dat hij zich zou hebben bekeerd in maart 2018. Blijkens zijn gezegden bij de DVZ zou hij zich hebben bekeerd eind juni of begin juli 2019. Deze verklaringen zijn dermate tegenstrijdig dat aan verzoekers beweerde bekering geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande klemt overigens nog des te meer nu verzoekers verklaringen bij het CGVS, dewelke hij heden bevestigt, volgens dewelke hij zich zou hebben bekeerd in maart 2018, niet te rijmen vallen met het doopcertificaat waarvan hij een kopie bij het verzoekschrift voegt. Volgens verzoekers verklaringen en relaas, zou hij namelijk reeds voor zijn beweerde bekering in contact hebben gestaan met zijn neef H.A., die in Zweden pastor was van een kerk en die hem zou hebben overtuigd om christen te worden (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.18). Uit het doopcertificaat waarvan verzoeker een kopie bij het verzoekschrift voegt, blijkt echter dat zijn neef zelf slechts in mei 2018 zou zijn gedoopt. Bijgevolg is het in het geheel niet geloofwaardig dat deze neef vanuit zijn hoedanigheid als pastor van zijn eigen kerk verzoeker zou hebben overtuigd om zich te bekeren tot het christendom. Dit klemt nog des te meer daar verzoeker vervolgens geen duiding kon geven omtrent de kerk van zijn neef en niet kon aangeven hoe deze kerk heette (*ibid.*, p.18).

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven:

“Dat er danig aan de geloofwaardigheid van uw bekering kan getwijfeld worden, blijkt tevens uit uw zeer beperkte geloofsactiviteiten zowel in Iran als in België. Behalve gesprekken met H. (...), die in Zweden woont, en behalve het opzeggen van zelf uitgevonden gebeden, had u in Iran niet de minste christelijke activiteit. Zo ging u in Iran, naar eigen zeggen uit angst, nooit naar een huiskerk om uw geloof te beleven, hoewel H. (...) u een huiskerk in Isfahan zou voorgesteld hebben. U las in Iran niet in de Bijbel en u kende er geen andere christenen (CGVS, p. 19-20). Dat het uit angst was dat u uw beweerde christelijke geloofsovertuiging slechts in zeer beperkte mate in Iran beleed, kan echter hoegenaamd niet overtuigen. In België, waar u uw geloof in alle vrijheid en in alle veiligheid zou kunnen belijden, ontwikkelt u immers evenmin overtuigende geloofsactiviteiten. Hoewel u reeds in juli 2019 in België bent aangekomen en u beweerde bij aankomst hier gelukkig geweest te zijn dat u eindelijk uw geloof zou kunnen beleven (CGVS, p. 22), ging u in totaal slechts een vijftal keer in België naar de kerk, volgens u omdat de andere kerkgangers oud en onvriendelijk waren, en omdat andere kerken te ver gelokaliseerd waren. Uit noodzaak moest u dan ook nog naar een katholieke kerk, omdat er noch in Couvin, waar u verblijft, noch in het vlakbij gelegen Chimay, protestantse kerken zijn. Nochtans beweerde u overal naar protestantse kerken te hebben gezocht (CGVS, p. 20-21). Deze rechtvaardigingen voor uw extreem beperkte kerkgang kunnen bezwaarlijk overtuigen. Naast het feit dat ze nauwelijks op een intrinsieke en oprechte geloofsovertuiging wijzen, blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat er in Chimay wel degelijk een protestantse kerk is. Het loutere feit dat u beweerde overal in de buurt, en meer bepaald in Couvin en in Chimay, gezocht te hebben naar een protestantse kerk, maar er geen

gevonden te hebben, terwijl er in werkelijkheid wel degelijk een protestantse kerk is, ondermijnt in ernstige mate uw bewering in België naar de (protestantse) kerk te willen gaan om uw beweerde nieuwe geloof te belijden. Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft daadwerkelijk uw beweerde geloof te willen belijden, blijkt tevens uit het feit dat, hoewel u intussen al meer dan een jaar in België verblijft en hoewel Bijbels, ook in het Farsi, op het internet makkelijk consulteerbaar zijn (zie bijv. www.bible.com), u pas recent de Bijbel zou lezen (CGVS, p. 19). Uw zeer beperkte geloofsactiviteiten in België en Iran tasten dan ook opnieuw de geloofwaardigheid van uw bekering aan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar verzoeker in dit kader heden poneert dat hij niemand had die hem bij een huiskerk in Iran kon introduceren, dient te worden vastgesteld dat dit kennelijk in strijd is met zijn eerdere verklaringen. Eerder gaf hij blijkens zijn voormelde verklaringen immers aan dat zijn neef hem een huiskerk zou hebben voorgesteld en voegde hij toe dat hij het daar goed kende (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.19). Hoe dan ook verklaart verzoeker met het gegeven dat het in Iran gevaarlijk was om naar een kerk te gaan niet waarom hij in Iran ook geen andere stappen ondernam om zijn nieuwe geloof te ontdekken, zoals bijvoorbeeld door het lezen van een bijbel. In tegenstelling met wat hij tracht te laten uitschijnen, was het daarvoor immers niet nodig om een bijbel te bewaren in zijn woning en kan de bijbel, zoals terecht wordt gesteld in de bestreden beslissing, ook online worden geconsulteerd.

In zoverre verzoeker met betrekking tot zijn activiteiten in België tracht te laten uitschijnen dat zich een misverstand zou hebben voorgedaan, dient voorts te worden vastgesteld dat zulks geen steun vindt in het dossier. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt niet dat verzoeker het specifiek zou hebben gehad over Iraanse protestantse kerken. Integendeel blijkt hieruit dat hij duidelijk, eenduidig en op algemene wijze aangaf dat hij overal naar protestantse kerken zocht doch dat er in zijn regio geen zulke kerken waren. Daardoor zou hij verkozen hebben om naar een Katholieke kerk in Couvin te gaan, alwaar de eredienst daarenboven eveneens in het Frans geschiedde (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.20-21). Zoals verweerder terecht opmerkt in de bestreden beslissing, is dit foutief en zijn er weldegelijk protestantse kerken in de regio gelegen. Daarenboven getuigt het, zoals verweerder met recht opmerkt in de bestreden beslissing, geenszins van een oprechte en intrinsieke geloofsovertuiging dat verzoeker de kerk waartoe hij wel toegang vond niet vaker zou hebben bezocht louter omdat de andere kerkgangers naar zijn zin te oud en te onvriendelijk waren. Eveneens doet het overigens afbreuk aan verzoekers geloofwaardigheid en is het tekenend voor zijn beweerde religieuze engagement dat hij in dit kader niet eens kon aangeven hoe deze betreffende kerk noemde (*ibid.*, p.21), wie de priester daar was en wanneer hij deze kerk voor het laatst bezocht (*ibid.*, p.22).

Dat verzoeker reeds bij aankomst in België de bijbel zou hebben gedownload, dat hij nooit zou hebben verklaard dat hij nog maar recent de bijbel zou lezen en dat het woord ‘recent’ omwille van een misverstand in de notities van het persoonlijk onderhoud zou zijn opgenomen, betreft voorts een bewering die door verzoeker op generlei wijze wordt hard gemaakt en die, gelet op de duidelijke aard van verzoekers verklaringen tijdens dit persoonlijk onderhoud en het gegeven dat deze verklaringen niet voor de door hem verstrekte interpretatie vatbaar zijn, bezwaarlijk ernstig kan worden genomen. Verzoeker gaf immers meermaals spontaan en in duidelijke bewoordingen aan dat hij slechts recent in de bijbel was beginnen lezen en dat hij nog maar pas was begonnen met de bijbel (*ibid.*, p.19-20). Bovendien liet verzoeker na om inzake het voorgaande enige opmerking te formuleren wanneer hij zijn opmerkingen inzake de notities van het persoonlijk onderhoud overmaakte aan het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de voormelde passage in de notities van het persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook dient te worden herhaald dat van verzoeker, zo zijn verklaringen berustten op de waarheid, kon worden verwacht dat hij zich reeds in Iran zou hebben verdiept in zijn nieuw gevonden geloof en een bijbel zou hebben geconsulteerd.

Verzoeker laat de bestreden beslissing verder volledig onverlet waar gesteld wordt:

“Dat u niet aannemelijk gemaakt heeft werkelijk een overtuigde christen te zijn, blijkt tevens uit uw verklaringen over het doopsel. Ofschoon u beweerde zich te willen laten dopen, had u ten tijde van uw onderhoud, hoewel u intussen reeds geruime tijd in België verblijft, niet het minste idee over de concrete voorwaarden om gedoopt te worden (CGVS, p. 22-23). U erkende overigens geen persoonlijke drijfveer te hebben om gedoopt te worden: u wilde gedoopt worden omdat nu eenmaal alle christenen het doen. Dit getuigt wederom niet bepaald van een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging (CGVS, p. 23).”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd gelden.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Bovenstaande vaststellingen betreffende uw ongeloofwaardige bekering worden tot slot bevestigd doordat u nauwelijks enige relevante kennis bezit over de christelijke geloofspraktijk. Toen er tijdens uw onderhoud bijvoorbeeld, naast andere kennisvragen waarop u nauwelijks een afdoend antwoord op kon formuleren, gepolst werd naar het laatste christelijke feest dat u vierde, verklaarde u dat het Kerstmis was. Nochtans werden sindsdien Pasen en Pinksteren gevierd. Wanneer u gevraagd werd wat er gevierd wordt met Pasen, wist u dit bovendien niet (CGVS, p. 24). Nochtans is Pasen het christelijke feest bij uitstek, waarbij de essentie van het christendom, met name de verrijzenis van Jezus, wordt gevierd. Dat u er zelfs niet eens in slaagde om Pasen correct te duiden, tast nogmaals de geloofwaardigheid van uw beweerde geloofsovertuiging fundamenteel aan. U rechtvaardigde uw tekort aan kennis door erop te wijzen dat u tijd nodig had en dat u nog niet de mogelijkheid had gehad om de christelijke leer te leren (CGVS, p. 25). Nochtans zou u naar eigen zeggen al minstens anderhalf jaar een bekeerde christen zijn.”

Verzoeker voert blijkens een lezing van het verzoekschrift ter weerlegging van de voormelde motieven niet één concreet en dienstig argument aan. Dat hij een groot deel van de bijbel had gelezen doch zich niet veel kon herinneren, kan te dezen immers bezwaarlijk ernstig worden genomen, kan enkel getuigen van een kennelijk gebrek aan interesse in zijn beweerde nieuw ontdekte geloof en bevestigt bijgevolg het gegeven dat niet kan worden aangenomen dat hij zich vanuit een oprechte, diepgewortelde en persoonlijke geloofsovertuiging zou hebben bekeerd.

Waar verzoeker bij aanvullende nota van 18 januari 2021 een attest bijbrengt van de Iraanse Kerk van Brussel van 12 januari 2021 waarin wordt gesteld dat hij sedert 18 oktober 2020 via Zoom de misviering van deze kerk volgt, stelt de Raad vast dat dit plots regelmatig “kerkbezoek” vanaf de maand volgende op de ontvangst van de bestreden beslissing bezwaarlijk kan worden beschouwd als een bewijs dat verzoeker zich vanuit een oprechte, diepgewortelde en persoonlijke geloofsovertuiging zou hebben bekeerd tot het christendom. Dergelijk document doet derhalve geen afbreuk aan de motivering dat verzoekers voorgehouden bekering duidelijk een opportunistisch karakter vertoont teneinde op deze grond de vluchtelingenstatus ter verwerven en een verblijfsmachtiging in het Rijk te bekomen.

Gelet op hetgeen voorafgaat, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd dat verzoeker zijn bekering tot het christendom in het geheel niet aannemelijk maakt.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing terecht vastgesteld dat ook verzoekers verklaringen inzake de problemen die hij door zijn bekering zou hebben gekend de nodige geloofwaardigheid ontberen.

In dit kader, wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“U verklaarde op een gegeven moment ruzie met uw buurvrouw gekregen te hebben, met wie u al meermaals onenigheid had omdat zij regelmatig luide islamitische verzen afspeelde (CGVS, p. 16). U was dus op zijn minst op de hoogte van haar strikte islamitische geloofsovertuigingen. U vermoedde bovendien al dat zij iemand was die naar het Huis van de Koran ging of werkte voor de Bassidj (CGVS, p. 17). Toch beledigde u openlijk de profeet Mohammed, sloeg u de Koran uit haar hand én verklaarde u – weliswaar in een impulsieve bui – dat u christen bent en dat Jezus iedereen liefheeft (CGVS, p. 16-17). Zelfs al was u zo boos omwille van het steeds terugkerende lawaai dat u zichzelf niet meer onder controle had (CGVS, p. 18), dan nog is het in een Iraanse context, waarbij apostasie ten strengste verboden is en waarbij u naar eigen zeggen te bang was om in Iran een huiskerk te frequenteren, niet meteen aannemelijk dat u plots openlijk in het bijzijn van een aantal getuigen zou praten over uw nieuwe geloofsovertuiging tegenover een buurvrouw met een duidelijk streng-islamitische achtergrond.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. De Raad treedt verweerder bij waar deze oordeelt dat het, in acht genomen de Iraanse context en de wijze waarop verzoeker zijn buurvrouw omschreef, in het geheel niet geloofwaardig is dat hij openlijk ten overstaan van deze buurvrouw en in het bijzijn van verschillende getuigen de profeet beledigde, de Koran uit de hand van zijn buurvrouw sloeg en zou hebben gedeclameerd dat hij christen was en dat Jezus iedereen liefheeft.

Eveneens wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarnaast stemmen uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken niet overeen met uw verklaringen afgelegd op het Commissariaat-generaal. Op de Dienst Vreemdelingenzaken zei u dat u de ochtend volgend op uw aanvaring met uw buurvrouw om vijf uur gearresteerd werd (CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Op het Commissariaat-generaal zei u evenwel stellig dat u pas twee dagen en enkele uren later om 14 uur werd gearresteerd (CGVS, p. 7). Gelet op deze duidelijke tegenstrijdigheid kan er aan uw arrestatie en bijgevolg aan uw zes maanden durende detentie geen geloof meer worden gehecht.”

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen dienstige argumenten aan. Door eenvoudigweg te poneren dat hij indertijd in shock was, verklaart hij immers geenszins waarom hij over het ogenblik van zijn arrestatie achteraf en ten overstaan van de DVZ en het CGVS dermate uiteenlopende verklaringen aflegde. Dat hij de ene maal aangaf dat hij reeds de volgende ochtend om vijf uur werd gearresteerd en de andere maal aangaf dat hij slechts twee dagen en enkele uren later om 14 uur werd gearresteerd, laat niet toe aan zijn beweerde arrestatie ook maar enig geloof te hechten.

Verzoeker laat de bestreden beslissing daarenboven geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

“In dit verband is het opvallend dat u, die gedurende zes maanden was opgesloten en pas een maand voor uw vertrek uit Iran op 27 juni 2019 (verklaring DVZ, vraag 31) werd vrijgelaten, tussen december 2018 en mei 2019 verschillende foto’s op uw facebookpagina postte. Nochtans wordt de toegang tot facebook in Iran geblokkeerd, waardoor het totaal onwaarschijnlijk is dat u vanuit de gevangenis tot dit medium toegang zou gehad hebben.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze niet aanvecht, onverminderd overeind.

Tevens wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Voor de volledigheid kan tot slot nog gewezen worden op een tegenstrijdigheid in verband met het adres waar u onderdook voor u vertrok uit Iran. Na uw beweerde vrijlating uit de gevangenis zou u een maand zijn ondergedoken bij uw oom A.A. (...) in Karaj (CGVS, p. 10 en 26). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken zei u echter dat u bij uw oom in Teheran ondergedoken was (CGVS-vragenlijst, vraag 3.5). Toen u geconfronteerd werd met uw tegenstrijdige verklaringen, ontkende u op de Dienst Vreemdelingenzaken over Teheran gesproken te hebben (CGVS, p. 27). Een loutere ontkenning van eerder afgelegde verklaringen kan echter niet als afdoende verklaring voor deze tegenstrijdigheid beschouwd worden.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Waar hij doet gelden dat Karaj een buitenwijk van Teheran zou zijn, dient immers te worden opgemerkt dat hij dit gegeven niet staaft en dat hij deze uitleg niet verstreektte wanneer hij bij het CGVS met de voormelde tegenstrijdigheid werd geconfronteerd. Daarenboven ontkende hij aldaar uitdrukkelijk over Teheran te hebben gesproken. Dat verzoeker Karaj als buitenwijk van Teheran zou hebben beschouwd, kan aldus hoe dan ook in het geheel niet worden aangenomen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan (de ernst en de oprechtheid van) verzoekers beweerde bekering tot het christendom, aan de hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Derhalve wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van bovenstaande motieven heeft u noch uw beweerde bekering tot het christendom, noch uw problemen ten gevolge van deze beweerde bekering aannemelijk gemaakt. Gelet hierop is uw bewering dat iedereen in uw regio momenteel op de hoogte is van uw bekering (CGVS, p. 27) en dat u door uw familie omwille van uw bekering, die ze al te weten kwamen toen u nog in Iran was, werd verstoten (CGVS, p. 5; p. 8) evenmin aannemelijk.”

In acht genomen hetgeen voorafgaat, wordt in de besteden beslissing eveneens met reden aangegeven:

“Aangezien uw bekering niet geloofwaardig is, kan er aan uw motivatie om in België enkele keren – u sprak van vijf à zes keer – naar de kerk te gaan en op uw facebookaccount enkele christelijke posts te plaatsen ook geen geloof worden gehecht. Uw pover aantal kerkbezoeken doet dan ook sterk vermoeden dat u eerder omwille van opportunistische redenen dan vanuit een oprechte overtuiging in België een aantal keren naar de kerk ging om op deze basis de vluchtelingenstatus te kunnen verwerven. Er kan volledigheidshalve gewezen worden op informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in uw administratieve dossier werd gevoegd. Hieruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, zoals hierboven werd vastgesteld, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw bekering blijkt overigens uit niets dat het voor u onoverkomenlijk zou zijn om uw enkele christelijke posts op uw facebookaccount te verwijderen bij terugkeer naar Iran.

In het licht van voorgaande vaststellingen kan dan ook bezwaarlijk gesteld worden dat u bij een eventuele terugkeer naar Iran het risico loopt gevisiseerd/vervolgd te worden door de Iraanse autoriteiten

omdat u omwille van uw beweerde religieuze activiteiten als een gevaar voor de Iraanse samenleving of voor het islamitische regime in uw geboorteland zou aanzien worden.

(...)

De informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt werd aan uw administratieve dossier gevoegd.”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. De informatie waarnaar hij in deze verwijst stemt namelijk deels overeen met en ligt voor het overige volledig in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Te meer nu verzoeker, mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, niet aantoot of aannemelijk maakt dat of waarom het voor hem onmogelijk zou zijn om vrijwillig terug te keren naar zijn thuisland en in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt dat of onder welke omstandigheden hij zou riskeren om gedwongen naar zijn thuisland te worden gerepatrieerd, kan niet worden ingezien hoe uit de beschikbare informatie zou kunnen worden afgeleid dat een terugkeer naar Iran in zijner hoofde en op zich het risico met zich zou brengen om te worden geveiseerd of vervolgd. Uit de voorliggende informatie blijkt immers genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoot of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij (oprecht) zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op Facebook en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verder weerlegt hij de terechte vaststelling niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op Facebook, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op Facebook verwijderd.

Gelet op het voorgaande, is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in zijn land van herkomst voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar dergelijke algemene informatie niet volstaan om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk zou dreigen te worden geveiseerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, schromelijk in gebreke.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker de bestreden beslissing voor het overige geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

“Tot slot kan er, betreffende de arrestaties die u meemaakte toen u jonger was, onder meer omdat u alcohol had gedronken, omdat u met een meisje op straat was gezien en omdat u korte mouwen droeg, opgemerkt worden dat u deze arrestaties als “niet belangrijk” omschreef en dat deze arrestaties voor u helemaal geen reden vormden om Iran te verlaten, omdat uw leven, in tegenstelling tot uw beweerde problemen ten gevolge van uw bekering, toen niet in gevaar was (CGVS, p. 6; p. 8). Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van deze arrestaties toen u jonger was bij terugkeer naar Iran nog enig risico op vervolging of op het lijden van ernstige schade zou lopen. Dat u zich niet op uw gemak voelt in uw land omdat men geen alcohol mag drinken of omdat met niet met een meisje op straat gezien mag worden, zoals u nog aangaf (CGVS, p. 16), kan evenmin gelijkgeschakeld worden met vervolging of ernstige schade. Het opleggen van bepaalde beperkingen betreffende het privéleven van burgers behoort immers tot de soevereine bevoegdheid van de nationale staten.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

De door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map ‘documenten’ in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande. Deze redenen worden door de Raad overgenomen en luiden als volgt:

“De door u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Aan uw identiteit, uw nationaliteit, uw professionele

carrière en uw medische problemen wordt niet meteen getwijfeld. Aangezien er geen geloof gehecht wordt aan uw arrestatie in Iran ten gevolge van uw bekering, kan er evenwel evenmin aan de door u beweerde context van het ontstaan van uw tandproblemen (CGVS, p. 7) geloof gehecht worden.”

Het bij het verzoekschrift gevoegde doopcertificaat werd reeds hoger besproken en doet, zoals daarbij reeds hierboven werd aangegeven, afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers gezegden.

De informatie die verzoeker citeert in en voegt bij het verzoekschrift werd in hetgeen voorafgaat reeds terdege in rekening gebracht en besproken.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een aantal Franstalige arresten die in het verleden werden geveld door de Raad tot slot evenmin afbreuk doen aan het voorgaande. Dient in deze immers te worden opgemerkt dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen precedentwaarde en elk dossier wordt individueel beoordeeld. Ieder verzoek om internationale bescherming wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de aangevoerde, hoger besproken asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.5. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier maart tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT